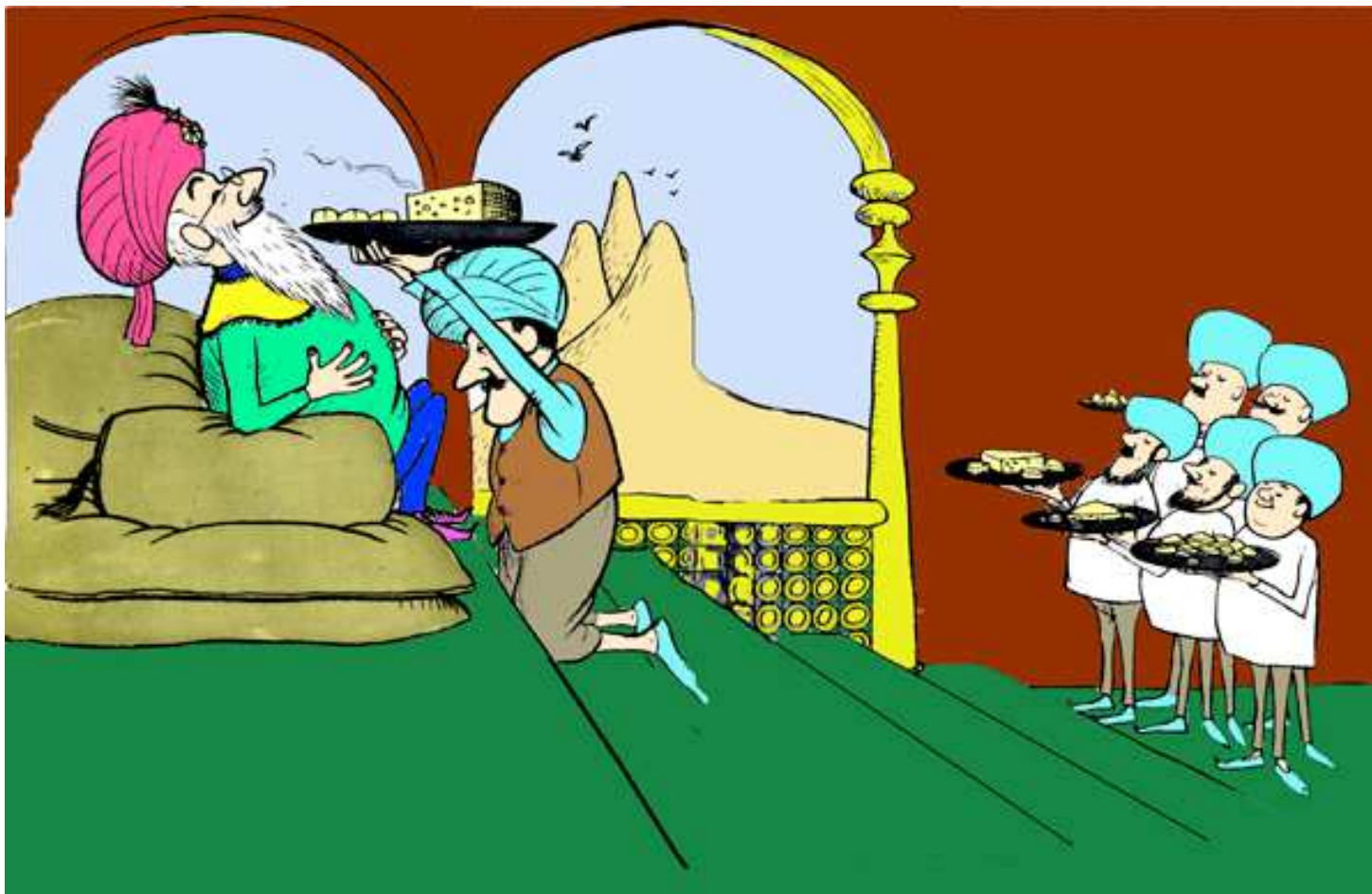

הגבינה המלכותית

לפני שנים רבות בממלכה רחוקה חי מלך גדול. הוא גר בארמון ענקי והמשרתים שלו דאגו לו לכל מה שרק חפץ בו. אבל מכל דבר שבעולם המלך הכי הרבה אהב גבינה. ובאמת, הגבנים שלו היו המעולים ביותר, וכל אחד בארמון יכול היה להריח את ניחוח הגבינה המלכותית. גם כל תושבי עיר הבירה הריחו את הריח הנפלא הזה. וגם כל המדינה.

וקרה שעכבר קטן אחד הגיע לשדות המלכותיים, וגם אותו הקסים הריח של הגבינה המלכותית. בשמחה הוא התחלק בחוויה שלו עם בני משפחתו ועם כל מכריו, וכל העכברים, כאחד, עברו אל ארמון המלך.

הגבינה המלכותית הייתה כה טעימה לעכברים שהם החליטו להישאר בארמון לתמיד. אך שכנות כזו לא הייתה לרוחו של המלך. הוא התייעץ עם היועצים שלו ושאל איך אפשר להתפטר מהעכברים. בין היועצים היה אחד חכם במיוחד, ולראשו החכם של היועץ הזה בא רעיון מיוחד, אחיד במינו – צריך להביא לארמון המלך... חתולים!
ואכן הובאו חתולים לארמון ומהר מאוד לא נשאר אף עכבר בכל הארמון הגדול.

אלא שגם חתולים אוהבים גבינה. והם היו מרוצים מאוד. הגבינה המלכותית הייתה להם טעימה מאוד. אך הדבר גרם למלך דיכאון נוסף. הוא לא רצה להתחלק עם החתולים בגבינה שלו. הוא שוב הקים ועדת יועצים. "מה לעשות כדי לגרש את החתולים מהארמון שלי?" שאל המלך. "אין דבר פשוט מזה" ענה היועץ החכם. ובארמון המלך הופיעו כלבים. תוך זמן קצר לא נשאר בו אפילו חתול אחד.

עכשיו הכלבים נהנו מהגבינה ומצב רוחו של המלך נעשה קודר מיום ליום.
הוא שוב כינס ועדה היועצים.
"האם תוכלו לשחרר אותי מכל הכלבים האלה" שאל המלך בפנים חמורות.
"אין בעיה!" ענה החכם.
בארמון המלך הופיעו אריות, ענקים ומאימים – וכל הכלבים נעלמו.

האריות מילאו את כל הארמון ועכשיו למלך כמעט לא נשאר מקום להיות בו. והם אכלו גבינה במהירות ובתיאבון כזה שלמלך לא נשארו אפילו שאריות. שכנות כזו מאוד הדאיגה את המלך. והוא כינס את ועדת היועצים שלו בפעם הרביעית. וגם בפעם הרביעית היועץ החכם מצא פתרון. לארמון המלך הביאו פילים.

לא נותרו אריות.

עכשיו ארמונו של המלך המסכן היה הרוס. מרקיעות הפילים המלך לא יכול היה לישון ונעשה לגמרי אומלל וחולה.

"מי יעזור לי להתפטר מהפילים?" שאל המלך בקול צרוד.

"זה פשוט מאוד. צריך שוב לחפש בשדות..." ענה החכם הגדול.